

ŽIVOT

Proměna
společnosti
evangeliem

VÍRVY

D. Skokan:
Modlitby
v době války
/ 4

M. Kulec
měl vězně
rád
/ 8

Dcera
odmítala jíst
(svědectví)
/ 22

„Byl jsem
uprchlík
a pomohli
jste mi..“

Co najdete v tomto čísle

ÚVODNÍK

- 4 Slzy v ranní polévce**
Daniel Skokan

ZE ŽIVOTA CÍRKVE

- 6 Bůh je milionkrát lepší než sport**
Jakub Kamiński

BÝT MLADÝ

- 7 „Nechci se zabít, jen uvolnit napětí“**
Silvie Ročovská

ROZHOVOR

- 8 Trestance z kolonie jsem si zamiloval**
Miroslaw Kulec

TÉMA:

UKRAJINA: MOZAIKA POMOCI

- 12 Museli jsme jednat rychle, i za cenu rizika**
Petr Húšť, Petr Uhřík
- 13 Půl milionu v batůžku**
Michal Klesnil
- 14 Útočiště v Beskydech**
Michaela Toušková
- 15 Myslím, že nás ještě lečtemu naučí**
Ivana Šínová
- 16 Na cestě do Lvova**
Zuzana Kovandová
- 17 Když se stěhuje sirotčinec**
Miroslava Čásková
- 17 Aby nezačali nenávidět**
Tetiana Machabeliová, Daniela Kenningová
- 18 Ukrajinská škola v hotelu**
Bohdan Čančík

KŘESŤAN A SPOLEČNOST

- 19 Česká církev a oficiální statistiky**
Dana Hamplová

MŮJ PŘÍBĚH

- 22 Boje o jídlo jsme většinou prohrávali**
Jiřina Homolková

Z HISTORIE

- 23 „Haleluja!“ je nakažlivé**
Charles S. Price, Pavel Hejzlar

RECENZE

- 25 Skillet: Dominion**
Marek Moškoř

PŘIPRAVUJEME

- **Komunikace mezi teenagery a rodiči**
 - Co se to s naším dítětem děje?
 - Z druhé strany: Proč se rodičům (ne)svěřují
- **Jak se modlit za uzdravení?**
 - zkušenosti z ČR i ze zahraničí (M. Prošner, D. Drápal a další)

6
Z trávníku na kazatelnu
rozhovor s Jakubem Kamińským

7
„Nechci se zabít, jen uvolnit napětí...“
Sebeпоškozování – důvody a řešení

8
„Bývalé vězně na misi nic nezastaví“
říká evangelista Miroslaw Kulec

12
„Museli jsme jednat rychle, i za cenu rizika“
Ukrajina: příběhy zoufalství a pomoci

16
Cesta do Lvova
v sanitce a v neprůstředné vestě

19
Co prozradilo sčítání lidu
Proč české církve nerostou?

ŽIVOT VÍRY

PROMĚNA
SPOLEČNOSTI
EVANGELIEM

ROČNÍK 33 / KVĚTEN 2022
CENA 49 Kč / 1,90 €

Život víry je měsíčník vydávaný Křesťanskou misijní společností (KMS), která sdružuje různá křesťanská společenství, organizace a jednotlivce. KMS slouží k vzájemnému dorozumění křesťanských pracovníků, kteří usilují o misií a o jednotu křesťanů ve světle Písma. Chce napomáhat k duchovnímu růstu a vzdělávání křesťanů a místních sborů. KMS chce sloužit Božímu lidu. Snaží se o prohloubení vztahů mezi křesťany a usiluje o probuzení.

PŘEDPLATNÉ A DISTRIBUCE

Časopis objednávejte pomocí formuláře na webu www.zivotviry.cz nebo na e-mailové adrese predplatne@zivotviry.cz, popř. na tel. čísle 284 841 922.

Předplatné lze zahájit kterýmkoli měsícem roku. Jednotlivá čísla lze zakoupit také v **audioverzi** a jako **PDF** (viz www.zivotviry.cz).

Předplatné, distribuce a reklamace **na Slovensku**:
Knihkupectvo Jonatán, Legionárska 2,
811 07 Bratislava, tel. 02/555 63 040,
e-mail: jonatan@vvh.sk, web: www.jonatan.vvh.sk

Distribuce **pro zrakově postižené** elektronicky:
Diakonie ČCE, tel.: 222 316 306, szp@scps.diakonie.cz

Šéfredaktor: Mgr. Tomáš Coufal

Redakce: Mgr. Kateřina Coufalová, Ing. arch. Tomáš Dittrich, Bc. Lucie Vlasáková, DiS., Mgr. Jitka Ešanová

Redakční rada: Ing. arch. Tomáš Dittrich, Ing. Lubomír Ondráček, Mgr. Jiří Unger, Ing. arch. Kateřina Hodecová

Sazba: Ondřej Pumr

Korektury: Mgr. Kateřina Coufalová, Bc. Lucie Vlasáková, DiS., Mgr. Tomáš Coufal

Výtvarná spolupráce: Pavel Bosman

Tisk: Grafotechna Plus, s. r. o.

Redakce a administrace

KMS – Život víry, Primátorská 41, 180 00 Praha 8
tel.: 284 841 922, e-mail: redakce@zivotviry.cz,
web: www.zivotviry.cz

Vydavatel: KMS, IČ 539 147, MK ČR E 6094, ISSN 1210-43-45

Uzávěrka **rádkové i plošné inzerce** je druhého dne předchozího měsíce. Později zadané inzeráty zařadíme dle možností, s 50% příplatkem.
Podmínky inzerce: <http://zivotviry.cz/inzerce>

Za obsah podepsaných článků odpovídají autoři. Redakce si vyhrazuje právo zaslané příspěvky krátiť. Snažíme se publikovat původní texty. Pokud články, které nám posíláte, chcete zveřejnit i jinde, prosíme, abyste nás o tom informovali.

Přetiskování článků či jejich delších částí bez písemného svolení redakce se zapovídá, přetiskování kratších částí (do jednoho odstavce) možno pouze s uvedením přesné citace (včetně ročníku, názvu článku a strany). Jednotlivé články možno šířit prostřednictvím xerokopii, pouze zdarma.

Číslo vychází koncem předchozího měsíce a je distribuováno během první poloviny měsíce.

Vydávání podpořili

QUANTUM | RENOMIA
SOLIDUM | NETWORK

Milý čtenáři,

čím začneš, když chceš zájemci vysvětlit evangelium? Tím, že ho Bůh miluje? Dotyčný na to možná řekne: „Proč tedy Bůh dovolí, aby se mi děly zlé věci?“ Tím, že Ježíš je Pán a Bůh? Následná otázka zní: „Co potom dělal na kříži?“ Nebo řekneš, že na Zemi probíhá bitva mezi dobrem a zlem a Ježíš to přišel rozseknout? Kdo o tom přemýšlí, se zeptá: „To má tak malou moc, že se o vítězství musel poprat?“ Nebo povíš: Ježíš je Zachránce! To volá po otázce: „Záchrana? Ale od čeho?“

Dříve nebo později se při vysvětlování evangelia nutně dostaneme ke hříchu. Kdyby nebylo hříchu, zažívali bychom jen dobré věci. Ježíš by se zlem nemusel bojovat (kvůli sobě pochopitelně bojovat nepotřeboval). Neměl by nás proč zachraňovat. Hřích je klíčový. Pokud chceme objasnit evangelium, nemůžeme ho vynechat.

Mezi lidmi, a to platí i o křesťanech, ale hřích není populární. Nekřesťané si často myslí, že hřích není jejich problém. Křesťanům zase hrozí, že sklouznou do kolejí klasické morálky, a sice že když principy morálky porušíme, měli bychom se pokusit nějak to napravit. To je zploštění hříchu na něco, co umíme zařadit a s čím se zvládneme vypořádat.

Hřích nás ale přesahuje a jeho podstata a důsledky jsou pro nás doslova nepředstavitelné. Je horší, než si dovedeme představit. Hřích je přitom jednou z mála věcí, která propojuje všechny kultury. Všichni před hříchem uhýbáme a sami sebe se snažíme nějak omluvit. Všechno zlé, co jsem dělal, jsem si jako hledající polověřící dokázal omlouvat. Myslel jsem si, že druzí dělají horší věci než já, a to mi stačilo.

Zatímco mám tendenci sám sobě každý hřích odpustit, tak když totéž udělá někdo mně, zlobím se. Jako kluka mě naštvál majitel domku v sousedství, když kritizoval naši kokršpanělci Almičku, že vykonala potřebu na hromadu písku, kterou měl před domem kvůli stavebním pracím. Až později mi došlo, že kdyby se něčí pes vydělal na můj písáček, taky by mě to rozčlilo. Kálet na písek u nás na dvorku bych nedovolil ani Almičce (měli jsme ho tam taky připravený pro michánii malty).

To, jak je hřích strašný, si uvědomujeme, když se setkáme s nespravedlností, třeba když se někdo obohatí podvodem a my vidíme bezmocné okradené nebo když někdo trápí děti či zvířata nebo když někdo rozpoutá válku a nechává zabíjet bezbranné... Náš vrozený smysl pro spravedlnost nás nenechává v klidu a celé naše nitro se svírá a na nespravedlnost emotivně reaguje.

Nad svým hříchem jsme schopni mávnout rukou, ale nad hříchy druhých, které se nás dotýkají, nikoli. Ale to je málo na to, abychom mohli hřích věcně promyslet a poznat jeho nebezpečí. Naše samospravedlnost nám podráždí nohy, takže se po nakloněné rovině života suneme do pekla.

Jakékoli náboženství, jakákoli kultura nedokázaly hřích správně zhodnotit ani neuměly rozpoznat, jak je smrtící. Každé náboženství a každá kultura přitom hřích nějak pojmenovává a usměňuje – tím, že jsou stanovena určitá pravidla (zákony), a ve společnosti navíc vzniká nepsaný souhlas, co už by se dělat nemělo. Zákon i ona společenská dohoda se liší místo od místa a mění se s časem. Jako by tu nebylo nic stálého. Ani na

Desateru není shoda (i když vražda nebo krádež jsou snad odsuzovány všude, na rozdíl třeba od cizoložství).

S hříchem jsme tak propojeni, tak vnitřně sjednoceni, že potřebujeme pohled zvenčí, jinak nám to nedojde. A protože žádná kultura či náboženství tuhle mimolidskou perspektivu neměly, hřích si s lidmi dělal, co chtěl. Až jednou promluvil Bůh, ale jen k malé skupině lidí, k jednomu národu. A jedním dechem, i když až o 1500 let

Hovínko na mém písáčku

po Mojžíšovi, přišel Bůh mezi nás a o hříchu nás informoval osobně a zároveň nám dal možnost se s hříchem rozejít.

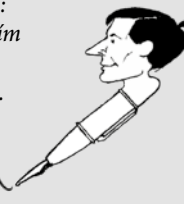
Žádný člověk nemůže vymyslet, jak je jeho hřích ničivý, protože nemůže vystoupit sám ze sebe a podívat se na sebe pravdivě. Jen díky Bibli smíme vědět, že hřích je horší, než si dovedeme představit. Jen z Bible vyplývá, jak moc poškozuje nás jako jednotlivce, jak jím poškozujeme druhé lidi a narušujeme své vztahy. Nejvíce na hřích doplatil náš vztah s Bohem – tento vztah byl naším hříchem zničen. To pro nás znamená zkázu: Mzdou za náš hřích je utrpení na věčnosti. Kdo nezná biblický pohled na hřích, pohled zvenku, by to bral jako nespravedlnost. Až Bible nám říká, jak to je doopravdy.

A další perspektiva, jak poznáme hrůzu svého hříchu: Byl tak strašný, že zabil Krista. Nádherného, nejčistšího, dokonalého, všemocného. Tak ničivá byla nálož mého hříchu, že umřel Ježíš Kristus.

Jestli jsme přijali odpuštění prostřednictvím Kristova kříže, tuto drtivou porážku hříchu, jsme šťastní. Ale pozor: Taky mně hrozí, že se od Božího pohledu na hřích odkloním zpátky k pohledu lidskému, kdy se hřích stává něčím víceméně normálním, s čím se musíme nějak vyrovnat. Je sice špatný, ale dá se omluvit (zvláště pokud jde o hřích můj). Najednou jako by hřích byl jen pozemskou záležitostí, a proto nám nezavíral nebe.

Pokud jako křesťané máme „rozumný“, přirozený, lidský přístup ke hříchu, projeví se to v našem vztahu k Bohu nárůstem negativní motivace: „Poslechnu Boha, protože musím.“ nebo: „Co si ještě mohu dovolit, aby to nebyl hřích?“. I negativní motivace nám může pomoci, ale pokud rozumíš Boží lásce a zažíváš svobodu od hříchu, převažuje u tebe motivace pozitivní: „Udělal to proto, že budu v jednotě s Bohem.“ nebo: „Rozhodnu se tak a tak, protože tím Pánu Ježíši udělám radost.“ Život s Bohem si tak i víc užijeme.

Tomáš Dittrich

Slzy v ranní polévce

Modlitby v době války

DANIEL SKOKAN

Viděli jste už někdy v restauraci v obchodním domě sedět dvoumetrového stokilového chlapa, jak sedí ráno nad polévkou a při tom pláče? Já teda ne. Ale začátkem března to někdo asi viděl. Protože jsem tam seděl a plakal já.

Pracuji pro nadační fond a před pár dní začala válka na Ukrajině. Nikdy jsem nenakupoval jídlo v kamionech, a teď musím začít. A tak jsem obvolal pár firem, ale zjistil jsem, že už spolupracují s někým jiným, mnohonásobně větším a že o kamionech se se mnou nemohou bavit, protože jim nezbyvá kapacita.

A tak jsem začal další den. Znovu. Jen s tím, že si zajdu na polévku. Že si udělám radost a pak vyrazím do boje o potravinové zdroje. No a jak tam tak sedím nad tou polévkou, dolehla na mě taková myšlenka...

Občas se mi to stává, že mně, „panu výřeč-nému“, dojdou slova. V hlavě mám tmu. A v té tmě se pak uprostřed pocitu, že se nemám čeho chytit, ozve hlas mého srdce, který volá: „Bože? Ty k tomu nemáš co říct?“ No jasně že má. V té tmě se objeví bílá tečka a zvětšuje se. V mžiku se roztáhne a vyklubou se křídla, hlava a ocas... ptáka. To ke mně přilétá myšlenka. A z obrazu se vše přes pocit rychle přetaví do slov: „Napíšu pár kamarádům a zeptám se.“ Jeden je podni-

zlo, které způsobí smrt tisíců a utrpení milionů lidí. Také trochu pocit nespravedlnosti, že si tu sedím v bezpečí, zatímco jiní riskují životy, ať už z rozhodnutí svého, či z donucení. A v tom se prolíná silná touha být po boku trpících a uprostřed nejtěžších chvil je podepřít.

Ten den jsem si v klidu poplakal, snědl polévku, zvedl se a šel jsem do práce. Tři ze čtyř kontaktů mi přinesly takové možnosti, že dnes vozíme na Ukrajinu týdně dva i více kamionů jídla. Máme k dispozici sklad a služby, které z nás dělají logistické centrum, a máme finanční zdroje, které štědrí dárci opakovaně doplňují. Jsem vděčný. Jsem hrdý. A moje srdce křičí: „Haleluja, díky, Bože!“

Švédský stůl

Ale některé pocity nezmizí. Jsou v nás. Smíchané s otázkami a s touhami. A tak jsem jako pastor na popud manželky a kamaráda (Boží Duch používá lidi kolem nás, aby nám našeptával) pozval lidi v našem společenství k modlitbě. V dnešní době se znovu učíme modlit, hledáme nové modlitby. A pokud si kladete otázku, jak a za co se modlit, nabízím vám švédský stůl. Vyberte si. Možná si dnes vyberete jinak než zítra. To je v pořádku. ☺

• Modlíme se k Bohu, který má svá jména. Ta popisují jeho charakter a jeho moc. Také jeho možnosti a úhel pohledu. Je Milující. Je Všemohoucí. Je Ten, který se stará. Je s námi. Je s nimi. Je našim praporem. Je naše síla. Má mnoho úžasných jmen. Je dobré Boha na začátku modlitby uctít. On je vyvýšený, jak v duchovním světě, tak v naší duši. A ta si potřebuje uvědomit, ke komu se vlastně modlíme.

• Kamarád, který mívá prorocké sny, mi připomněl dobrou myšlenku: Bůh není zlomyslný skřet, který sedí vysoko a daleko a s potutelným úsměvem si mne ruce, kouká se na nás a říká si: „Tak jsem jim to osolil. To jsem zvědavý, kdo z nich bude věrný. Aspoň konečně pochopí, že se mají vrátit ke mně.“ Vidím spíš Boha, který pláče nad tím, jak se jeho synové, bratři mezi sebou zabíjejí. Nepřemlouváme Boha k něčemu, po čem netouží. Naopak. Přijímáme vědomí, že jeho bolest je větší než naše.

Vidí vše, na obou stranách konfliktu. Zmatek, bolest. Otázky. Strach.

• Přítel a pastor Tomáš Korčák nedávno sdílel žalm 76 jako zdroj modliteb za mír, za zmar válečných strojů, za obránce. Modlím se i za ty, kteří mají rozkaz útočit jako agresori. Tento žalm mě inspiruje opakovaně.

• Chci se modlit za vdovy, sirotky a ženy s dětmi na cestě. Bůh opakovaně povzbuzuje svůj lid, aby chránil a zaopatřoval ty, kteří jsou na cestách. On sám je v tom velmi aktivní a my se k tomu můžeme připojovat modlitbou a skutkem.

• A nakonec se modlím za mír.

Problém zevnitř a pomoc zvenčí

Ježíš řekl: „Dobrý člověk vynáší z dobrého pokladu svého srdce to dobré, zlý pak vynáší ze zlého pokladu to zlé. Co má na srdci, to na jazyku! Proč mi říkáte: „Pane, Pane, když neděláte, co říkáme?“ (L 6,45–46)

Jako jednotlivci i jako lidstvo máme několik problémů současně. V našem srdci se často najde

**Já, „pan výřečný“,
nenacházím slova.
V hlavě mám tmu.
„Bože? Ty k tomu
nemáš komentář?“**

něco dobrého, ale žel se tam ukrývá i zlo. Z tohoto namíchaného „pokladu“ pak rozdáváme. Co na srdci, to na jazyku. Někdy dobré, někdy zlé.

Když tedy nejsme schopní být čistě dobří, Bůh se snaží pomoci nám zvenku. Mluví k nám, nabádá, radí, varuje a pro naše dobro i zakazuje. Ale ani to, co nám říká on, často neděláme.

Pak vidíme mimo jiné války. Ty malé v našich vztazích. Velké mezi národy. Tu největší mezi námi a Bohem. Apoštol Pavel tento stav komentoval takto: *Bůh nás se sebou smířil skrze Krista a pověřil nás, abychom sloužili tomuto smíření. Bůh v Kristu uzavřel se světem mír! Přestal lidem počítat viny a zprávu o tom smíření svěřil nám.* (2K 5,18–19)

Máme tedy vliv – na své malé války ve vztazích i na největší válku mezi lidskými srdci a Bohem. Za válku „středního“ kalibru se můžeme modlit, aby skončila. Budete se modlit se mnou?

• Drahý Bože, děkuji ti, že jsi se mnou uzavřel mír skrze zprostředkovatele mírové dohody Ježíše Krista. Děkuji ti, že jsem se k této mírové smlouvě mezi tebou a mnou mohl připojit.

• Děkuji ti, že mohu být prostředníkem smíření pro lidi kolem sebe. Modlím se za své blízké, aby tě mohli poznat. Prosim, abych dokázal využít chvíle, kdy mají zájem slyšet o tvé lásce, abych byl svědkem tvého smíření s nimi.

• Děkuji ti, Bože, že toužíš naplnit smířením celé národy a jednotlivá srdce v nich. Prosim, aby došlo ke smíření i mezi Rusy a Ukrajinci. Amen. ■

Daniel Skokan je pastorem sboru ICF Praha a ředitelem NF Krmte hladově.

foto: FB Krmte hladově

katel, druhý je zaměstnanec logistické firmy, třetí je můj brácha, bývalý politik, a čtvrtý pracuje v potravinovém e-shopu.

Tak jsem napsal čtyři esemesky a chtěl jsem si dát tu polévku. Ach jo. Jsem tedy cíta. Víím to o sobě. Pláču u pohádek, při písničkách... Dokonce když píšu přípravu kázání nebo dopis pro přispěvatele našeho fondu, občas cítím, jak se mi do očí tlačí slza. Ale v restauraci, ráno, nad polévkou...? Přemohl mě pocit slabosti smíchaný s vědomím, že mám tak omezené možnosti, že jsem skoro bezmocný. Pod tím leží smutek i bolest, že někde o pár set kilometrů dál se zlovlný člověk rozhodl rozpoutat velké